Răspunsul d-lui Mareşal Antonescu la memoriul d-lui C. Garoflid

Urmare din pagina I-a

nici bine să amintim toate părerile pe care le au unii mari proprietari despre ţărani.

In interesul armoniei între clase, trebuie procedat cu mare prudenţă şi cu multă înţelegere din ambele părţi.

Cred că proprietatea mică trebuieşte sprijinită, pentru că fiind mai slabă economiceşte, are nevoie, în mult mai mare măsură, de ajutorul Statului, decât proprietatea mare şi mijlocie, cari sunt mai puternice.

Dacă Statul nu ar ajuta mica proprietate, ea s'ar prăbuşi.

A ajuta proprietatea mică, nu înseamnă a prigoni marea proprietate, ci înseamnă a căuta restabilirea unui echilibru între cele două categorii de proprietăţi, din punct de vedere al puterii lor economice.

Mica proprietate dă, desigur, o producţie slabă.

Pe cale de evoluţie, ea va ajunge să-şi mărească producţia.

Au fost şi cazuri când împroprietăriţii nu s'au interesat de loturile lor, ci le-au lăsat în părăsire sau le-au lucrat de mântuială. Acestora trebuia să li se aplice sancţiunea deposedării, prevăzută de legea pentru reforma agrară.

Voiu avea grijă ca la împroprietăririle şi colonizările ce se vor face pe terenurile disponibile sau pe terenurile ce au intrat în patrimoniul Statului, sancţiunea cu deposedarea să se aplice în toate cazurile, când se va dovedi rea voinţă şi neglijenţă.

Recunosc necesitatea comasării micilor parcele, care nu au nici o valoare economică.

Comasarea este o operaţie complicată şi care nu se poate face în timpurile excepţionale prin care trecem.

După ce vom reintra în perioada de linişte, se va putea face şi comasarea, făcându-se în acest scop propagandă întinsă, pentru a se arăta sătenilor foloasele pe care le vor avea.

Proprietatea mijlocie este aceea către care trebuie să ne îndreptăm întreaga atenţie. Ea reprezintă astăzi o proporţie prea redusă, faţă de ceeace ar trebui să fie.

După recensământul din 1930, proprietăţile dela 10 la 100 ha. numără abia 247.800 de exploatări (16,6%), cu o întindere de 4.790.000 ha. (24,3%). Deci, abia un sfert din totalul suprafeţei proprietăţii rurale.

Intr'o ţară cu o structură socială sănătoasă, proprietatea mijlocie este aceea care trebuie să ocupe cea mai mare întindere.

Ea formează pârghia de susţinere a organismului rural şi ea trebuie să dea ţării elementele de elită.

Politica dusă de naţional-socialism în materie agrară, prin creiarea bunului de familie — care este proprietatea mijlocie — indivizibil şi inalienabil, arată însemnătatea ce trebuie să se acorde în Statul Naţional acestei categorii de proprietăţi.

Proprietatea mijlocie s'a dovedit şi la noi a fi cea mai rezistentă, deoarece proprietăţile între 10 şi 100 ha., desvoltate din proprietăţile ţărăneşti, s'au menţinut şi se menţin, dovedind mult mai mare rezistenţă decât micile proprietăţi.

Prin urmare, susţinerea proprietăţii mijlocii va fi un capitol foarte important pe care îl voiu înscrie — deasemenea — în programul meu de politică agrară.

Mijloace pentru îmbunătăţirea producţiei agricole

Pentru îmbunătăţirea producţiei noastre agricole, va trebui să mărim numărul agronomilor care lucrează pe teren şi vom încerca asolamentele pe parcele, împărţindu-le în câte două tarlale, astfel cum propuneţi Dvs. în memoriu.

Tot pentru ridicarea producţiei am pornit campania de înzestrare a agriculturii cu maşini şi unelte agricole, în cadrul acordului economic cu Germania, dela 4 Decembrie 1940.

Socotiţi ca o greşală „răspândirea cu sprijinul Statului, a tractoarelor în agricultura ţărănească".

Agricultura noastră a avut nevoie neapărată de tractoare în această perioadă de război, în care am fost siliţi să rechiziţionăm mare parte din animalele de tracţiune.

Numai datorită acestor tractoare am putut însămânţa în toamna anului 1940, 2.471.902 ha. şi în primăvara acestui an 5.746.983 ha.

Inzestrarea cu tractoare nu însemnează o neglijare a animalelor de tracţiune.

Prin ministerul agriculturii, m'am ocupat şi mă ocup necontenit de răspândirea şi îmbunătăţirea rasei animalelor în ţara noastră.

In acest scop, Statul a cumpărat dela coloniştii germani din Basarabia, care s'au repatriat în toamna anului 1940: 365 armăsari, 13.155 iepe şi 1.761 mânji, în valoare totală de lei 89.458.000; aceste animale au fost distribuite populaţiei din judeţele apropiate, Sindicatelor de creştere, autorităţilor şi unităţilor militare.

Pentru desvoltarea creşterii cailor, s'a înfiinţat: „Societatea pentru încurajarea creşterii calului de trap în România", pusă sub autoritatea ministerului agriculturii şi domeniilor (D. L. Nr. 861 din Monitorul Oficial Nr. 76 din 30 Martie 1941). Deasemenea, ministerul agriculturii a preluat hipodromurile destinate alergărilor de cai (prin Decretul Lege Nr. 1751 din 17 Iunie 1941). Veniturile realizate sunt afectate tot îmbunătăţirii rasei cailor.

Deasemenea, s'a creiat o turmă de oi Karakul, cu un efectiv de 300 bucăţi şi o turmă de oi brumării, iar în privinţa bovinelor, s'a creat un tamazlâc cu vite de rasă moldovenească şi un tamazlâc cu vite de rasă brună, cu un efectiv de 100 de animale.

In vederea unei desvoltări metodice şi continue a producţiei de animale, s'a întocmit un plan de lucru pentru 10 ani, pentru realizarea căruia s'a prevăzut, în bugetul anului curent, un fond de 204.800.000 lei.

Statul a înfiinţat servicii zootechnice şi sanitare veterinare comunale, deoarece lipsa de medici veterinari comunali era foarte simţită; deasemenea s'au angajat şi agenţi veterinari comunali (Decretul Lege Nr. 2157 Mon. Oficial Nr. 177 din 29 Iulie 1941).

Concomitent cu acţiunea tehnică pentru intensificarea şi îmbunătăţirea creşterii animalelor, a mers şi intensificarea combaterii epizootiilor.

Tot pentru îmbunătăţirea rassei animalelor, o comisiune de specialişti a fost trimisă de ministerul agriculturii şi domeniilor, în Germania, pentru a aduce vite de rassă nobilă.

Şi tot în acest scop am dispus să se aducă din Transnistria, animale şi păsări, pe care să le dăm micilor plugari.

Iată deci că nu neglijez nici înzestrarea agriculturii cu inventar viu.

Imi dau seama de folosul semănătorilor în rânduri şi al prăşitorilor. De aceea, în cadrul convenţiei economice cu Germania, am adus până în Septembrie 1941, 2261 semănători în rânduri şi 10000 de prăşitori şi voiu mai aduce până în luna Aprilie, încă 25.000 de prăşitori, punând la dispoziţia agriculturii noastre toate aceste unelte.

Sarcinile fiscale pentru agricultură

In memoriul dvs. vă plângeţi de sarcinele fiscale care apasă agricultura.

Intr'o epocă excepţională, ca acea prin care trecem, toate categoriile sociale trebue să dea tributul lor, la suportarea sarcinilor statului.

Nevoile mereu crescânde au făcut ca impozitele să fie mărite. Dar aceasta s'a făcut proporţional pentru toţi şi nu agricultura este aceea care a fost obijduită cu această ocazie.

Prin legislaţia fiscală dela 1 Aprilie 1941, pe când veniturile din comert, industrie şi bancă sunt supuse impozitului cu cota de 32 la sută, veniturile din clădiri cu cota de 32 la sută, iar veniturile capitalurilor mobiliare cu o cotă de 33 la sută, veniturile proprietăţilor agricole sunt supuse impozitului numai cu o cotă de 28 la sută. Deci, cu o cotă redusă, faţă de celelalte categorii impozabile.

Recensământul proprietăţilor agricole nu s'a mai făcut din anul 1932; în anii 1932-1941 au fost menţinute valorile locative din 1932, stabilite la acea dată, pe baza mediei veniturilor din anii 1929-1932.

Cercetările făcute în anul 1940 au constatat că valorile locative ale proprietăţilor agricole în acel an au fost cel puţin de 3 ori mai mari, de cât cele care figurează în scriptele fiscului (adică cele din 1932). Valorile locative pe anul 1941 sunt de cel puţin 4 ori mai mari decât cele care figurează în rolurile fiscale.

Prin legea pentru reportarea veniturilor proprietăţilor agricole din 1 Aprilie 1941, valorile locative din 1932 au fost sporite, tocmai pentru a favoriza agricultura, numai cu 60 la sută.

De aceea, impozitul real suportat de agricultori, raportat la valorile locative reale din 1940, nu este nici de 28 la sută, ci numai de 15 la sută.

Prin aceeaşi lege, proprietăţile mici ale agricultorilor nevoiaşi au fost impuse impozitului cu unele degrevări substanţiale de sarcini fiscale. Prin aceasta, mica proprietate a fost avantajată.

Aportul agriculturii la bugetul anului 1940, în ce priveşte impozitul pe venit, a fost de aproape două miliarde, iar pe anul 1941-1942 el reprezintă 2.850.000.000 lei.

Deci, nu numai că agricultura nu este supusă unui regim fiscal de pedeapsă —astfel cum spuneţi dvs. — dar este favorizată prin dispoziţiile legii fiscale.

In discursul ce aţi ţinut la Uniunea sindicatelor agricole, aţi preconizat desfiinţarea impozitului comercial asupra veniturilor din exploatări agricole.

In sistemul legii contribuţiunilor directe sunt supuse impozitului agricol produsele proprietăţilor agricole, în care fondul agricol este element principal de producţiune a venitului.

Se consideră cuprinse în venitul proprietăţii agricole— şi deci supus numai impozitului agricol, — toate produsele vegetale şi animale ale fondului agricol, produsele maşinilor şi uneltelor agricole, întrebuinţate în activitatea de producţiune agricolă, precum şi veniturile activităţii de transformare a produselor animale şi vegetale proprii, prin mijloace manuale sau casnice.

Sunt impuse separat la impozitul comercial:

a) — veniturile din activitatea de transformare prin mijloace mecanice a produselor agricole, când este vorba de stabilimente industriale de sine stătătoare. In aceste cazuri produsul agricol constituie numai materia primă necesară unei activităţi industriale, iar venitul realizat din activitatea industrială respectivă, nu mai este un venit al fondului agricol, ci al unei instalaţii industriale.

b)—veniturile exploatărilor agricole, care, prin investiţiile făcute şi prin natura muncii necesare, întrec exploatarea cea mai intensivă a solului, în care deci, fondul agricol prezintă o importanţă secundară în producţiune, cum sunt: pepinierele organizate, serele sistematice, grădinile cu flori, etc.

In aceste cazuri, elementul principal de producţiune este capitalul investit în instalaţiuni şi munca tehnică, fondul agricol rămânând cu un aport secundar.

Nici un text din legislaţia fiscală actuală şi nici instrucţiunile administrative nu cuprind vreo dispoziţiune, care să admită aşezarea impozitului comercial, când venitul proprietăţii agricole depăşeşte media producţiunii din regiunea respectivă.

Preţul produselor agricole

Tot în discursul dvs. dela Uniunea sindicatelor agricole vă plângeţi că preţul produselor noastre agricole se stabileşte la un nivel prea scăzut, deoarece îl comparăm cu preţul din ţările agricole de peste Ocean, în loc să ţinem în seamă preţul european.

La aceasta, vă amintesc, că eu am fost acela care am ridicat preţul grâului dela 75000 lei vagonul, cât era în Septembrie 1940, la 110.000 lei vagonul, cât este astăzi.

Iată şi preţul grâului în câteva ţări europene:

Bulgaria, lei 112.850 vagonul (6,10 leva kg.);

Germania, lei 108-120.000 vagonul (180-200 R. M. tona);

Ungaria, lei 71.000 vagonul (30 pengöe 100 kg.);

Italia, lei 142.500 vagonul (150 lerete 100 kg.);

Slovacia, lei 87.500 vagonul (191 ks. 100 kg.);

Spania, lei 179.600 vagonul (84 pesetas 100 kg.).

Din aceste cifre se vede că preţul grâului în ţara noastră nu este în nici un caz mai mic decât preţul grâului din ţările europene exportatoare.

Este natural ca ţările importatoare de grâu să aibă un preţ mai ridicat, tocmai pentrucă sunt nevoite să aducă de peste hotare hrana de care au nevoie (de ex.: Spania, Italia, Germania).

Tot în discursul dela Uniunea sindicatelor agricole aţi arătat că situaţia satelor noastre nu este deloc mulţumitoare, că ele nu dispun de mediul necesar pentru a favoriza îmbunătăţirea producţiei agricole: nu au drumuri, nu au poştă, telegraf, telefon, etc.

Recunosc, că sunt, încă, atâtea de făcut, în acest domeniu.

Dar, nu trebuie uitat împrejurările grele în care am luat conducerea statului şi în care trebuia să ierarhizez nevoile neapărate, pe care le avea statul: întărirea armatei, restabilirea ordinei interne, remedierea urmărilor nenorocite ale cedărilor teritoriale, din vara anului 1940.

Cu toate aceste grele sarcini, am luptat din răsputeri şi pot spune cu mândrie, că am dus Statul la liman.

In cursul unui an de guvernare, s'au executat lucrări de drumuri în valoare de 277.000.000 lei şi s'au încheiat două contracte: unul pentru modernizarea şi definitivarea unei reţele de drumuri de 750 km., în valoare de 2 miliarde lei şi altul pentru o reţea de 3.200 km., în valoare de 14 miliarde lei.

Ministerul sănătăţii a continuat activitatea sa în mediul rural, medicii dând un total de 487.405 consultaţii la domiciliu şi 1.831.746 consultaţii la dispensarii. S'au construit 68 băi populare noui şi s'au reparat 79, s'au construit 17 dispensarii noui şi s'au reparat 44. S'au achiziţionat 100 etuve noui, cu 464 cuptoare de deparazitare, cu staţiuni de triaj şi carantinare şi bărăci de izolare, care au avut ca rezultat oprirea în loc a bolilor epidemice.

In cursul anului, Septembrie 1940 — Septembrie 1941, spitalele ministerului au internat un număr de 106.796 bolnavi rurali, reprezentând un număr de 1.528.820 zile de tratament.

In urma concursurilor ţinute, s'au complectat golurile dela spitalele din ţară, cu 64 chirurgi şi 75 internişti.

Fără îndoială că toate acestea nu sunt decât un început al înfăptuirilor pe care le doresc pentru îmbunătăţirea situaţiei agricultorilor din ţara noastră.

Insfârşit, în discursul dvs. vă exprimaţi dorinţa, că Uniunea sindicatelor agricole să înfiinţeze o direcţie tehnică cu un agronom, un zootechnician şi un arhitect, unde agricultorii să poată găsi sfaturi şi îndrumări, să organizeze serii de conferinţe agricole de ordin practic, cu concursul Institutului de cercetări agronomice şi editarea unei reviste, care să răspândească învăţăminte practice printre agricultori.

Orice acţiune pentru îndrumarea şi pentru luminarea plugarilor noştri nu poate să găsească la mine, decât întreaga înţelegere şi deplina aprobare, de aceea vă rog chiar, să păşiţi cât mai grabnic la înfăptuirea acestor puncte din programul dvs.

Cred că ar fi folositor, ca la medicul veterinar, agronomul şi arhitectul secţiei tehnice, depe lângă Uniune, să adăogaţi şi un inginer silvic.

Primiţi asigurarea consideraţiunii mele.

ANTONESCU
Mareşal al României
şi
Conducătorul Statului"

Pentru cei ce mai posedă arme şi muniţiuni capturate dela inamic

COMUNICAT

Din informaţiuni, se pare că, nu toţi ostaşii ce au trecut la Vest de Prut, au luat cunoştinţă de dispoziţiunile Marelui Cartier General, comunicate cu nr. 6541 din 8 Septembrie 1941, de a nu trece arme şi muniţiuni capturate dela inamic, în interiorul ţării.

In consecinţă, acei ce mai posedă astfel de arme şi muniţiuni, le vor preda — în termen de 30 zile dela apariţia prezentului comunicat — astfel:

Pentru Municipiul Bucureşti, circumscripţiilor poliţieneşti respective.

Pentru comunele urbane, şefilor de poliţie respectivi.

Pentru comunele rurale, secţilor şi posturilor de jandarmi.

Acei cari, după acest termen vor fi găsiţi că mai posedă astfel de material asupra lor, se vor face pasibili de sancţiunile arătate în art. 1, aliniatul „a", din Decretul-Lege nr. 236 din 5 Februarie 1941, publicat în „Monitorul Oficial" nr. 31 din 6 Februarie 1941, care are următorul cuprins:

ART. 1. — Se pedepsesc cu moartea acei care:

a) Posedă sau poartă arme, muniţiuni, explozibile, fără autorizaţiune legală.

Armamentul şi muniţiunile confiscate, rămân în patrimoniul Statului, fără drept de despăgubire.

„Ajutorul de Iarnă"

CUVÂNTUL D-LUI PROF. DR. P. TOMESCU, MINISTRUL SĂNĂTĂŢII ŞI OCROTIRILOR SOCIALE

„Egalitatea socială şi economică nu s'a putut şi nici nu se va putea realiza niciodată în lume, întrucât oamenii sunt inegali şi mult diferenţiaţi prin structura lor constituţională, prin însuşirile lor psihologice şi prin posibilităţile lor intelectuale.

Dreptatea socială şi asigurarea mijloacelor de trai pentru toţi membrii unei societăţi bine organizate, este un ideal pentru care lumea din toate timpurile a militat cu pasiune.

In epoca noastră, această tendinţă s'a desfăşurat la sfârşitul secolului trecut şi la începutul veacului nostru sub forma revendicatoare a socialismului de altă dată, sintetizată prin lupta între capital şi muncă.

In afară de ameliorările cari s'au făcut în salarizarea lucrătorilor industriali, sub influenţa noulor idei, s'a desvoltat în ţara noastră o mişcare de asistenţă socială destul de însemnată, organizată prin numeroase societăţi particulare.

In modul acesta se revenea la spiritul de milă şi de danie creştină care în trecutul românesc a jucat un rol atât de însemnat în fundaţia marilor spitale cari, timp de decenii au fost singurele noastre instituţii de asistenţă medicală şi socială.

In timpul nostru, în care războiul agravează situaţia şi diminuează posibilităţile, aceste mari probleme de viaţă colectivă nu mai pot fi lăsate în sarcina iniţiativelor personale sau locale şi nici în atribuţia exclusivă a unui birou public.

Intr'un înalt spirit de prevedere socială şi naţională, toată clasa conducătoare, toată intelectualitatea şi toată burghezia, trebue să ia parte la opera de asistenţă de ajutor a celor slabi, de stimulare a celor buni şi săraci, de consolidare a familiei nevoiaşe şi de normală desvoltare a copiilor.

De aceea, d. Mareşal Antonescu doreşte ca printr'un sentiment sincer şi profund de solidaritate socială să creeze o mişcare din ce în ce mai puternică de ajutorare a tuturor nevoilor celor cari luptă din greu cu adversităţile vieţii.

„Ajutorul de iarnă" este capitolul cel mai actual al luptei pe care trebue să o dăm.

In această luptă trebue să se înroleze unanimitatea bunilor români, fiecare ajutând cu ceeace poate, pe cel mai slab şi mai sărac decât el.

Nu mai este permis nimănui să privească indiferent la eforturile pe cari ţara le face în acest moment. De aceea trebue să intervină cu toţii, cu banul lor, cu munca lor, cu donaţiuni de tot felul, cu o vorbă bună, cu o informaţie sigură asupra unui om în suferinţă.

Dacă „Ajutorul de iarnă" se va realiza în acest spirit, el va fi nu numai o mare şi utilă operă de asistenţă într'o epocă grea, dar va fi o adevărată şcoală de patriotică solidaritate socială, care va trebui continuată.

Strânşi uniţi în jurul „Consiliului de Patronaj al Operelor Sociale", care organizează „Ajutorul de iarnă", va trebui să ieşim învingători în lupta ce se începe pentru ridicarea morală şi materială a tuturor celor ce sunt în suferinţă.

„Consiliul de Patronaj" a desfăşurat în prima parte a războiului nostru sfânt, o activitate mai presus de orice elogiu, punând în serviciul răniţilor o organizaţie puternică şi inspirând un devotament admirabil tuturor d-nelor cari s'au înrolat în acţiunea sa.

„Ajutorul de iarnă" este a doua mare operă pe care „Consiliul de Patronaj" o va duce la izbândă.

Victoria însă va fi a întregei societăţi româneşti care va înţelege să fie solidară în lupta de ameliorare a condiţiilor de viaţă ale poporului nostru".

CUVÂNTUL D-LUI CONST. STOICESCU, MINISTRUL JUSTIŢIEI

„Apelul d-lui Mareşal Antonescu pentru organizarea operei pe care a denumit-o „Ajutorul de iarnă" va produce efectul dorit mai ales în sufletul magistraţilor, avocaţilor şi al tuturor celor chemaţi să contribue la asigurarea justiţiei, căci, prin îndeplinirea misiunei lor, ei sunt cei cari cunosc prea bine durerile vieţii şi înţeleg suferinţele celor nevoiaşi.

De aceea cu toată vitregia vremurilor şi marilor nevoi în care ne sbatem, — nevoi pe care magistraţii, — siliţi să se mărginească la modestele lor salarii, se resimt atât de tare — sunt sigur că toţi vor da cu toată inima sprijinul lor operei de ajutorare a celor nevoiaşi, contribuind, din puţinul lor, la alinarea suferinţelor celor trudiţi de sărăcie, dar care merită atenţiunea şi dragostea noastră, a celor cari simţim româneşte".

CUVÂNTUL D-LUI I. C. MARINESCU, MINISTRUL ECONOMIEI NAŢIONALE

„Conducătorul Statului se adresează, cu chemare caldă Neamului, pentru o nouă operă de solidaritate şi de înfrăţire a sufletelor româneşti în vederea Ajutorului de iarnă.

Din grija şi din dragostea lui părintească pentru cei în lipsuri şi în suferinţe, el a creiat Consiliul de Patronaj, pe care l-a pus sub conducerea şi priveghere directă însăşi a d-nei Maria Mareşal Antonescu.

Cu acest Consiliu se desfăşoară, ca niciodată până acum, în toate colţurile Ţării, o acţiune neobosită şi plină de înţelegere pentru alinarea tuturor nevoilor.

Spitale, numeroase cantine, mai ales pentru copii, precum şi ajutorări de tot felul, sunt mărturii grăitoare de sufletul ce se pune în această strădanie binefăcătoare.

Iarna însă aşa de timpurie a anului acesta, căzând peste o Ţară încărcată de lipsurile şi de greutăţile unui război crâncen dar biruitor, impune datorii noui şi eforturi deosebite.

Darurile şi contribuţia fiecăruia dintre noi la Ajutorul de iarnă trebue să vină deci cu o grabă şi cu un gând de înfrăţire demne de jertfa cu care poporul român, prin războiul dus, a reîntregit hotarele Ţării spre răsărit, înălţând peste veacuri prestigiul generaţiei noastre.

Comercianţii şi industriaşii români nu au lipsit din primele rânduri ale frontului de luptă; ei îşi vor face — sunt sigur — pe deplin datoria şi de data aceasta".

APEL CĂTRE TOŢI BUNII ROMÂNI

„Populaţia noastră nevoiaşă suferă mai mult decât oricând din cauza lipsei şi a vremii.

Să nu uităm, că pe deasupra necazurilor pe care obişnuit lipsa de mijloace şi vremea le căşunează, războiul îşi adaogă şi el lipsurile şi greutăţile lui fireşti, într'o măsură şi mai mare.

In asemenea circumstanţe obolul tuturor şi al fiecăruia din noi pentru cei săraci este mai datorit ca oricând şi se impune mai stăruitor decât în ori care altă vreme.

Solidaritatea tuturor românilor şi a sufletelor înţelegătoare depe acest pământ românesc, pentru cei sărmani, este acum mai reclamată ca totdeauna.

Apelul Mareşalului Antonescu, prin care ajutorul tuturor şi în special al oamenilor cu stare este cerut imperios, — atunci va fi mai cu folos înfăptuit, când toţi vom da obolul nostru bucuros. In numele Instituţiunilor Universitare, ce reprezentăm, unde iubirea aproapelui este dogma sub care se propagă tineretului cultura şi educaţia cetăţenească, în numele întregei intelectualităţi româneşti **facem apel la toţi, ca în chip cât mai larg şi mai inimos să venim în ajutorul celor nevoiaşi.** Satisfacţia deplină a sprijinirei aproapelui în lipsă, este satisfacţia cea mare pe care orice inimă românească o va simţi călduros.

RECTORUL Universităţii din Bucureşti
RECTORUL Politehnicei din Bucureşti
RECTORUL Academiei Comerciale din Bucureşti

Instalarea noilor miniştri

La ministerul propagandei naţionale

Cuvântarea d-lui prof. Mihai Antonescu, vice-preşedinte al consiliului

Ieri d. a. la ora 6 s'a făcut la ministerul propagandei naţionale, instalarea d-lui prof. Al. Marcu ca subsecretar de stat la acest departament.

Instalarea s'a făcut în prezenţa d-lui prof. Mihai Antonescu vice-preşedintele consiliului de miniştri şi a tuturor funcţionarilor superiori ai ministerului.

Cu acest prilej, d. vice-preşedinte al consiliului a schiţat, în linii largi, programul de activitate şi orientările viitoare ale propagandei româneşti care vor trebui să corespundă atât necesităţilor naţionale cât şi noulor realităţi europene.

Insistând asupra importanţei acestui departament, d. vice-preşedinte al consiliului a subliniat, printre altele, că ministerul propagandei nu este o firmă, ci o funcţiune naţională, care cuprinde două câmpuri de activitate: intern şi internaţional.

Propaganda Naţională presupune formarea unui cuget naţional, nu o prezentare fotografică a unor instantanee, care în mod succesiv pot să călăuzească pe istoricul de mâine asupra evoluţiei unui Stat. Evoluţia însăşi, trebue creată — a subliniat d. vice-preşedinte al consiliului — tocmai prin ministerul propagandei.

In continuare, d. prof. Mihai Antonescu a arătat care va fi menirea fiecăreia din direcţiunile ministerului şi a dat îndrumări practice pentru lucru.

Ocupându-se de propaganda de peste hotare, d-sa a arătat că se impune ca elementele de propagandă să fie recrutate şi selecţionate pe bază de verificări severe, dar obiective.

In încheere, d. vice-preşedinte al consiliului a făcut elogiul personalităţii d-lui prof. Marcu şi a mulţumit d-lui Al. Bădăuţă pentru activitatea depusă până acum rugându-l să continue să sprijine şi de aici înainte, opera de organizare a Propagandei Naţionale.

In răspunsul său, d. prof. Al. Marcu a subliniat că încrederea pe care Mareşalul Antonescu i-a acordat-o, se răsfrânge şi asupra Universităţii româneşti, căreia îi aparţine şi d. vice-preşedinte al consiliului.

In acest moment intelectualitatea românească este chemată la o viaţă nouă.

D-sa a mulţumit apoi, d-lui prof. Mihai Antonescu pentru misiunea ce i s'a încredinţat cât şi pentru faptul că i s'a dat drept colaborator, pe d. Al. Bădăuţă, secretarul general al ministerului propagandei.

La departamentul Culturii Naţionale

Eri, la orele 11,30 s'a făcut într'un cadru solemn instalarea d-lui prof. I. Petrovici ca ministru secretar de stat al culturii naţionale şi al cultelor şi a d-lui prof. I. C. Petrescu ca subsecretar de stat al şcoalelor.

D. profesor *E. Otetelişanu*, luând cuvântul, salută pe d. prof. Petrovici la ventrea sa în fruntea acestui departament şi a d-lui I. C. Petrescu ca subsecretar de stat al şcoalelor.

D-sa mulţumeşte colaboratorilor şi mai ales corpului didactic universitar, secundar şi primar, cu concursul cărora a reuşit să întroneze ordinea în şcoală.

D. ministru *I. Petrovici* în răspunsul său spune:

Am primit acest departament din datorie, convins că opera Mareşalului Antonescu trebue ajutată nu printr'un concurs teoretic, ci de unul dat cu completă lepădare de egoism personal, printr'o muncă ce nu trebue să cunoască oboseala şi să suspine după odihnă.

In opera legislativă va fi nevoe de legi organice noui, adaptate la realităţile româneşti şi europene. Noua operă legislativă trebue să ţină seamă de noua conştiinţă românească, mai potenţiată ca înainte. Să se facă legile cele mai potrivite, care să corespundă necesităţilor actuale, dar să fie prezidate de acel nedesmintit bun simţ românesc.

Mai important decât legiferarea este *problema educaţiei cetăţeneşti*. Aici, la acest departament, se găsesc cele mai puternice mijloace pentru săvârşirea acestei educaţii: şcoala, biserica şi arta.

Şcoala. Sunt convins că deficienţele morale sunt în strânsă legătură cu nivelul învăţământului, care trebue însă să fie coordonat, oferind tânărului o concepţie idealistă şi sănătoasă despre viaţă.

Trebue cunoscut de aproape sufletul copilului şi să se remedieze nevoile lui materiale. Severitatea pedepsei să se aplice numai ca „extrema ratio".

Biserica este aceia care deschide perspective luminoase, dincolo de lumea egoismului. Dar pentru ca Biserica să-şi îndeplinească menirea, reprezentanţii ei să nu continue să trăiască o viaţă dublă: generos în odăjdii şi egoist în afară de altar. Preoţii cari nu-şi fac datoria nu vor avea din partea-mi nici o cruţare. La fel corpul didactic.

Cei merituoşi să nu se creadă uitaţi în umbră. Voi răsplăti meritele şi voi căuta în genere să ridic prestigiul corpului didactic. Dar acest prestigiu are două etaje. Etajul al doilea atârnă de solicitudinea noastră, dar etajul întâi stă în puterea corpului didactic. Dacă acest etaj lipseşte, noi nu mai putem construi nimic fiindcă nu avem pe ce.

Arta a fost considerată, în activitatea acestui departament, ca o cenuşăreasă. Puterile ei sunt imense şi, bine difuzată, duce la seninătate şi armonie sufletească, mai ales în vremurile de azi.

Şcoala, Biserica şi Arta, reprezintă titlul nostru de mândrie în străinătate şi cu ele concurăm în apriga luptă dintre popoare, luptă dusă nu numai pe fronturi între soldaţi ci şi în afară de aceste fronturi, de către reprezentanţii cei mai proeminenţi ai culturii fiecărei naţiuni. Orice popor trebue să arate în permanenţă, cu ce contribue la patrimoniul universal al civilizaţiei.

D. profesor *I. C. Petrescu*, ministru subsecretar de stat al şcoalelor, luând cuvântul spune:

Nu am de adăogat nimic la cele spuse de d. ministru, totuşi îmi permit a da glas unei mărturisiri de credinţă: sunt mândru că sunt ales, prin încrederea d-lui Mareşal I. Antonescu, să fiu colaborator al d-lui ministru I. Petrovici. Imprejurările actuale sunt favorabile în a trezi în şcoala românească o adevărată spiritualitate naţională şi consider ca o poruncă de a se da şcoalei un suflu nou de viaţă românească. Mă voi strădui din toate puterile mele ca să aduc la îndeplinire această poruncă.

LA SUBSECRETARIATUL DE STAT AL ROMÂNIZĂRII, COLONIZĂRII ŞI INVENTARULUI

D. TITUS DRAGOŞ, noul ministru subsecretar de stat al românizării, colonizării şi inventarului şi fost secretar general al ministerului de finanţe, şi-a luat rămas bun, eri dimineaţă, dela foştii săi colaboratori.

La ora 11 s'au întrunit în sala de consiliu a ministerului, toţi directorii generali, directorii, inspectorii generali şi şefii de serviciu din minister.

D. ministru Dragoş a ţinut să-şi exprime melancolia pe care o resimte azi, în ziua despărţirii de foştii săi colaboratori, cu toate că i s'a făcut cinstea de a ocupa o înaltă demnitate în stat.

Rar se poate închipui, a continuat d-sa, e conlucrare mai sinceră, care să te încălzească sufletesţe, ca aceea pe care am avut-o în mijlocul d-voastră.

D. ministru Dragoş a mulţumit foştilor săi colaboratori pentru concursul pe care i l'au dat cât a ocupat funcţiunea de secretar general al ministerului de finanţe, rugându-i să-i acorde şi mai departe acest concurs.

In numele funcţionarilor a răspuns d. N. Filipescu, directorul general al Casei de pensiuni.

❖

După amiază, la orele 5, s'a făcut instalarea d-lui Titus Dragoş, noul ministru subsecretar de stat al românizării, colonizării şi inventarului.

Au fost de faţă toţi funcţionarii superiori ai departamentului.

D. general EUGEN ZWIEDENEK, fostul titular, după ce salută pe noul ministru, adresează un cuvânt de bun rămas foştilor săi colaboratori, rugându-i să nu micşoreze nimic din realizările de până acum şi să acorde acelaş sprijin d-lui ministru Dragoş.

D. ministru Titus Dragoş spune:

Ţin să aduc respectoase mulţumiri d-lui Mareşal Conducător pentru încrederea cu care l-a onorat şi a promis că va urma linia trasată de predecesorul său.

Nu voi strica nimic, ci voi continua să lucrez potriviţ normelor stabilite.

Vă rog să nu vă consideraţi nişte simpli funcţionari ai ministerului, întrucât misiunea dv. aci depăşeşte cu mult acest lucru.

Va trebui să puneţi tot sufletul şi întregul dv. devotament pentru opera ce vom înfăptui şi care ne va cere, tuturor, un efort cu totul excepţional, spre a o duce la bun sfârşit.

Toţi cei ce vor lucra cu tragere de inimă vor găsi în mine cel mai bun coleg. Deaceea rog pe cei ce nu se vor integra acestei discipline să-şi exprime depe acum acest gând al lor, pentru că conlucrarea mea cu aceştia nu va fi cu putinţă".

Terminând d. ministru Titus Dragoş urează noilor săi colaboratori spor la lucru.

D. ION MIRCEA NONU, în numele funcţionarilor ministerului, declară că despărţirea de d. general Zwiedenek este prilej de regret, iar venirea noului ministru o bucurie.

In numele celor prezenţi exprimă d-lui general Zwiedenek sentimentul de profundă gratitudine pentru buna voinţa acordată în rezolvarea tuturor problemelor, iar d-lui ministru Titus Dragoş îi prezintă un omagiu respectuos şi asigurarea întregului concurs al tuturora.

I-am văzut suferind

Nimic nu-i mai grozav decât durerea, durerea de cuţit a muşchilor tăiaţi, durerea de ferăstrău a osului rupt, durerea ca smulgeri, înţepări şi arsuri a nervului rănit. Durerea, ce te înţeapănă în patul tău, căci o uşoară întoarcere ar multiplica-o... adăugând prin mişcare un nou chin..., durerea ce-ţi frânge nopţile în nesomn... şi-ţi aduce dimineţi obosite, dimineţi de ochi înfundaţi, dimineţi de pacienţă, credeai sfârşită...

Scriind acestea, mă gândesc la ostaşii noştri răniţi.

...I-am văzut suferind în patul lor de spital, i-am văzut suferind pe masa noastră de pansamente, i-am văzut suferind zile şi săptămâni şi totuşi, nici unul nu avea răbdarea lui sfârşită... In fiecare din ei se trezia acea tărie nebănuită a sufletului românesc, de a suferi ore, zile, săptămâni, aşteptând, încredinţaţi vindecarea.

Şi când suferinţa se ostoia şi firul de mercur al termometrului scădea, nimeni nu învăluia în mai multă bunătate glasul şi privirea lor, atunci când le dădeai „bună dimineaţa băeţi", atunci când îi întrebai ce fac?

...Ah! cine a spus că există şi oameni răi şi oameni slabi?

Eu nu i-am văzut.

Eu nu am văzut decât aceste suflete plămădite din forţă, din bunătate, din răbdare. ...Răsad de glie românească, ei au învins însăşi suferinţa lor, poate gândind la ogorul lor, la casa lor, la neamul lor, la neamul nostru.

Dr. State Drăgănescu
Medicul şef al unui spital.

Prelungirea executării obligaţiilor impuse evreilor

In „Monitorul Oficial" din 5 Decembrie 1941 a apărut următorul Decret-Lege:

ARTICOL UNIC. — Executarea obligaţiunilor impuse evreilor şi comunităţilor evreeşti din Decretul-Lege nr. 2909 publicat în „Monitorul Oficial" nr. 251 din 21 Octombrie 1941, se prelungeşte până la data de 16 Decembrie 1941 inclusiv, în condiţiunile şi modalităţile prevăzute în acel Decret-Lege.